

[Larsen-Badse.]

dannelse. Vi har imidlertid ment at kunne gaa med til denne Bevilling; selv om man regner med, at der en Gang ud af dette kan komme et Professorat, præjudicerer denne Bevilling paa 600 Kr. dog intet i saa Henseende. Fra meget sagkyndig Side er det forsikret os, at denne Bevilling var temmelig nødvendig, vi har derfor ment at kunne gaa med til den, og jeg vil anbefale Ændringsforslaget til Forkastelse.

Endelig anbefaler jeg til Vedtagelse Underændringsforslaget under Nr. 312, som vi fra vor Side har stillet sammen med Medlemmerne af Partiet Venstre. I de 8 Aar, jeg har siddet i Finansudvalget, har vi hvert Aar haft en Diskussion om Forfatterunder-tøttelserne, men er egentlig ingen Vegne kommet, hver Gang har vi faaet et Løfte fra den paagældende Minister, og hver Gang har vi lovet hinanden, at det næste Aar skulde blive meget bedre, men stadig savner man en Plan at gaa efter. Jeg erkender, at det er ikke let at finde en Plan, der byder Retfærdighed og vækker Tilfredshed. Den Fremgangsmaade, der hidtil gennem en Aarrække er anvendt: at have to eller tre Professorer til at udtale sig om de paagældende Forfatteres Kvalifikationer, er neppe tilfredsstillende i Længden. En ny Ordning vil dels spare Finansudvalget for meget Arbejde — det kan for øvrigt være ligegyldigt —, dels vil den spare dette høje Ting for en aarlig tilbagevendende Diskussion, som det ikke er behageligt at tage Del i, det drejer sig om Enkeltpersoner, hvis Kvalifikationer man i og for sig — det tør jeg sige for mit eget Vedkommende — ingen Forudsætning har for at bedømme rigtigt, det vilde derfor være velgørende, om dette Underændringsforslag kunde blive vedtaget, saaledes at man derigennem saa, at det nytter ikke, før vi faar en ny Ordning, at foreslaa Forhøjelser.

Jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Pinholt i, at 3-aarige Bevillinger for saa vidt er lige saa gode som livsvarige Bevillinger, thi det sker aldrig, at en saadan Bevilling bliver taget tilbage. Nu kan man naturligvis sige, at Grunden til, at Bevillingerne ikke bliver taget tilbage, er den, at de Forventninger, man har næret til de paagældende Forfattere, er gaaet i Opfyldelse i fuld Udstrækning; det er imidlertid sikkert ikke den virkelige Grund, men det gaar her som mangfoldige andre Steder, at det er saa forfærdelig ubehageligt at tage fra en Forfatter eller Forfatterinde eller hvilke som helst andre en Bevilling,

som er givet paa 3 Aar, for i samme Øjeblik, den tages bort, sættes der et Stempel paa den vedkommende, som det er særdeles ubehageligt at bære.

Derfor venters jeg, at man vil være i Stand til endelig til sidst at finde en tilfredsstillende Løsning af dette Spørgsmaal.

Drachmann: Jeg beklager meget det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 317, og i hvilket det samlede Finansudvalg i Modstrid til Ministerens Forslag anbefaler at stryge Lange-Müller-Stipendiet paa 1 000 Kr. aarlig for en ung dansk Tonekunstner. Ordføreren, det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen, gav jo en Udredning af Finansudvalgets Syn paa denne Sag. Jeg skal imidlertid heroverfor gøre gældende, at den Gang Danmarks største Komponist Lange-Müller fyldte 75 Aar, og han af Staten fik tildelt den Hædersbevisning, der laa i Legatet, var han saa svagelig, at der selv sagt kun vilde være Mening i denne Hædersbevisning, hvis Legatet skulde have Karakter af et Hæders- og Mindelegat. Derfor er det fuldt forstaaeligt, at der nu er kommet Protester frem fra Tonekunstnerforeningen, Protester, som jeg personlig ganske slutter mig til, idet jeg dybt beklager den Stilling, Finansudvalget her har taget. Det kan kun ses som en Desavouering overfor netop det Navn, man vilde hædre. Lange-Müllers Betydning for dansk Musik og Aandsliv skal jeg ikke nærmere komme ind paa, jeg vil antage, at den staar alle saa klart, at dette er overflødig; men det rent formelle giver mig Anledning til at henvise til de Protester, jeg omtalte før, der er fremkommet i Dagspressen, bl. a. ogsaa rettet til Regering og Rigsdag, hvori Tonekunstnerforeningens Formand, Komponisten Hakon Børresen, gør gældende, at den Forudsætning, som før blev nævnt, som Basis for Legatet og nu som Basis for, at man vil lade det falde bort, var ikke til Stede. Det blev sagt fra Finansudvalgets Side, at Lange-Müller personlig skulde uddele dette Legat — paa Grund af hans Svagelighed og paa Grund af hans hurtigt derefter indtrædende Død kom han aldrig til det, men i Dagspressen oplyser Komponisten nu, at Lange-Müller kort før sin Død netop har nedskrevet en Anmodning til Undervisningsministeriet, hvori han under Henvi- ning til sit svigtende Helbred — han havde gennem en lang Aarrække allerede været overordentlig syg — netop bad om, at Tonekunstnerforeningen maatte faa Tilladelse til at uddele Legat paa hans Vegne. Dermed har han selv angivet den Vej, som senere